

Arrest

nr. 347 866 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 november 2025, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2025 met refertenummer 134531.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verkreeg op 12 juni 2024 een F-kaart in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 10 maart 2025 wordt verzoeker op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Op 6 november 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: B.
Voorna(a)m(en): E.
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Gaziantep
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 07.05.2024 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 12.06.2024 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische K. A. ((...)) met wie hij zich vestigde.

Thans is de situatie gewijzigd. Op 23.05.2025 ontving DVZ van het parket van Antwerpen een klacht van mevrouw K. waarin zij betrokkene beschuldigt van het aangaan van een schijnhuwelijk. Op 07.03.2025 werd mevrouw verhoord door de politie van Antwerpen. Zij verklaart dat ze tot 03.03.2025 samen met betrokkene heeft gewoond, doch dat de relatie gedaan was. Mevrouw wenst aangifte te doen van een schijnhuwelijk, ze voelt zich gebruikt.

Op 10.03.2025 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Op 17.06.2025 werd betrokkene verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden nu uit zijn administratief dossier bleek dat hij niet langer gevestigd was met de referentiepersoon in functie van wie hij verblijfsrecht heeft gekregen. Betrokkene heeft via zijn advocaat op deze brief gerepliceerd dat hoewel hij en zijn echtgenote momenteel feitelijk gescheiden leven, hun huwelijk juridisch onverkort blijft bestaan en dat er geen procedure is tot ontbinding of nietigverklaring aanhangig. Betrokkene gaat er wel aan voorbij dat voor de echtgenoot van een Belg het verblijfsrecht ook kan beëindigd worden indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, zelfs al werd het huwelijk met de Belg nog niet ontbonden (cf. arresten RVV 192 871 dd. 29.09.2017 en 200 566 dd. 01.03.2018). Betrokkene legt verder nog ongedateerde foto's voor waarop hij met zijn echtgenote staat afgebeeld. Het gaat onder meer om foto's tijdens de huwelijksplechtigheid en foto's waarop betrokkenen op vakantie of tijdens andere activiteiten te zien zijn. Er kan echter nergens blijken dat die foto's zouden zijn genomen nadat mevrouw K. haar klacht heeft ingediend. Deze foto's kunnen dan ook niet aantonen dat er na de klacht van mevrouw nog sprake zou zijn geweest van een effectief beleefde huwelijksrelatie. Hoe dan ook is het duidelijk dat wat mevrouw K. betreft de relatie voorbij is. Dat liet zij duidelijk verstaan tijdens haar verhoor bij de Antwerpse politie. Gelet op het gebrek aan bewijzen dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie en gezien de verklaringen van de referentiepersoon tegenover de politie is het niet onredelijk te stellen dat er sedert 07.03.2025 (datum verhoor politie) geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.06.2025 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending van 24.07.2025 betekend.

Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Mail advocaat
- Foto's van betrokkene met de referentiepersoon
- Lestabel cursus MO
- Individuele rekening 2024, 2025
- Loonbrieven (...) september 2024 tot mei 2025
- Stappenplan volgen online cursus GO! CVO Antwerpen
- Studiefiche NT2
- Inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen
- Arbeidsovereenkomst (...) + documenten inzake afspraken op de werkvloer, loon, medisch onderzoek, voor te leggen stukken en certificaten, ...

- Attest diploma VCA
- Sollicitatieformulier stellingbouw
- Arbeidsovereenkomst met (...) BV
- Kopie F-kaart

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 03.09.2025 geen nieuwe documenten meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, (4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 18.10.2023. Zoals hierboven reeds werd aangestipt, verklaarde mevrouw K. op 07.03.2025 aan de politie van Antwerpen dat betrokkene op 03.03.2025 de gezamenlijke woonst zou hebben verlaten en dat de relatie gedaan was. Mevrouw beweert het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk. Zoals hierboven werd uiteengezet slaagt betrokkene er met de door hem voorgelegde stukken niet in om aan te tonen dat er na 07.03.2025 nog sprake is geweest van een minimum aan huwelijksrelatie met de Belgische referentiepersoon. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Dat het huwelijk nog niet ontbonden werd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 05.05.2024 aan in België (binnenkomststempel te Brussel Nationaal), nu dus anderhalf jaar geleden, wat, zeker gelet op zijn leeftijd (32 jaar), nog relatief kort geleden is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en hij het overgrote deel van zijn leven in Turkije heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Turkije dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissingen.

Betrokkene toont aan kort na zijn aankomst in België aan het werk te zijn gegaan. Eerst bij (...) als stellingbouwer en sedert 28.07.2025 bij (...) NV. Daarnaast behaalde hij een diploma VCA wat nodig is om tewerkgesteld te worden als stellingbouwer. Hij wordt thans als kelner tewerkgesteld. Hoeveel maandelijkse netto-inkomsten betrokkene uit zijn meest recente tewerkstelling verdient, kan niet uit de door hem voorgelegde stukken blijken. Overwegende dat hij 38u / week is tewerkgesteld en zijn uurloon blijkens de

voorgelegde arbeidsovereenkomst 16,5232 euro bedraagt, kan wel berekend worden dat hij op weekbasis ongeveer 627 euro bruto verdient. Zelfs indien men in aanmerking neemt dat betrokkene hierop nog bedrijfsvoorheffing en sociale lasten verschuldigd is, kan redelijkerwijs wél worden gesteld dat hij over voldoende inkomsten beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat betrokkene reeds kort na zijn aankomst aan het werk ging en inkomsten verkreeg is zonder meer een positief element. Maar zulks volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij nog geen grote vorderingen heeft gemaakt op het gebied van zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (infra) en het dat hij thans niet aantoonbaar een beschermenswaardig gezinsleven te hebben met in België verblijvende personen (infra). Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een aanvraag in te dienen via de geldende procedures. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij zich ingeschreven heeft voor taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat er niets wordt voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene die lessen ook effectief volgt / heeft gevolgd, noch dat hij deze met vrucht heeft beëindigd. Nochtans zou hij volgens de voorgelegde studiefiche in juni 2025 zijn eindevaluatie moeten hebben gehad. Daarnaast betreft zijn inschrijving Nederlandse lessen eentje voor lessen van het instapniveau A1 en moet opgemerkt worden dat zijn cursus maatschappelijke oriëntatie pas op 06.09.2025 zou zijn aangevat, dus nádat betrokkene werd verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden. Voor zover betrokkene al de lessen zou volgen of gevolgd hebben, moet geconcludeerd worden dat hij op sociaal en cultureel vlak nog maar de eerste zeer prille stappen heeft gezet in zijn integratieproces. Hij toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, stelde mevrouw K. tegenover de politie dat wat haar betreft de relatie met betrokkene afgelopen was. Zij stelt dat hij haar heeft gebruikt om verblijfsrecht te krijgen. Betrokkene zelf stelt dat het huwelijk nog niet werd ontbonden, maar slaagt er met de door hem voorgelegde stukken niet in om aan te tonen dat er na de verklaringen van mevrouw tegenover de politie van 07.03.2025 nog sprake zou zijn van een minimum aan huwelijksrelatie met de Belgische referentiepersoon. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Van minderjarige kinderen is geen sprake.

Betrokkene staat thans ingeschreven bij een andere dame, maar er kan niet uit het dossier blijken dat hij er met deze dame een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Zulks volgt alleszins niet uit het enkel feit dat zij ingeschreven staan op hetzelfde adres. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat er einde is gekomen aan de gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en de referentiepersoon. Er wordt door verwerende partij dus verwezen naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Met dit laatste lid, heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden, zoals hieronder zal blijken.

Vervolgens luidt §4, 4° van dat artikel als volgt:

“§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zowel wat betreft artikel 42quater, §4, 4° als §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, is de motivering in de bestreden beslissing gebrekkig en onzorgvuldig. Het geciteerde §4, 4° bevat een uitzonderingsgrond waardoor het verblijf NIET kan worden ingetrokken.

Verzoeker was wel degelijk het slachtoffer van fysiek en psychisch geweld door mevrouw, waardoor deze uitzonderingsgrond van toepassing is, doch verwerende partij rept hier met geen woord over.

Verwerende partij neemt daarentegen een motivering aan die louter gebaseerd is op de beweringen van de echtgenote (hetgeen ook valt af te leiden uit het administratief dossier en de communicatie daarin met deze echtgenote, waarin zij op het woord wordt geloofd, zonder dat er sprake is van enige vervolging, laat staan veroordeling in hoofde van verzoeker; noch werd het huwelijk ook effectief al nietig verklaard). Ook uit het politieverhoor dd. 25.08.2025 heeft verzoeker verklaard dat zijn huwelijk met mevrouw een echt én duurzaam huwelijk was; dat hij nog van haar hield en dat ze samen een gelukkig leven met elkaar wensten.

(stukken 2 – 3)

Daarenboven kreeg verzoeker niet voldoende de kans van verwerende partij om zijn slachtofferpositie aan te tonen. Hij werd enkel op 28.08.2025 uitgenodigd om de situatie toe te lichten, doch er werd verzoeker géén kans geboden om zijn individuele situatie toe te lichten. Nochtans zit er zo'n half jaar tussen 17.06.2025 en de stopzetting van de gezamenlijke vestiging en dus de bestreden beslissing! Verwerende partij heeft het hoorrecht dus geschonden en zich geenszins gebaseerd op een recente beoordeling van de situatie!

6.

Het hoorrecht betreft nochtans een algemeen rechtsbeginsel. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoekende partij een intrekking van verblijfsrecht betekend zonder hem te horen vóórdat de beslissing werd genomen. Verzoeker had desnoods uitleg en duiding kunnen verschaffen over alles wat hij meemaakte met zijn echtgenote.

Tot op heden zijn partijen evenwel nog altijd gehuwd. Mevrouw heeft een serieus alcoholverslaving en werd hiervoor recentelijk veroordeeld door de Politierechtbank te Antwerpen. In een dronken toestand heeft zij een ongeval veroorzaakt. Tijdens woedeaanvallen en zeker wanneer zij had gedronken, viel mevrouw meneer ook geregeld fysiek aan en daagde zij hem uit. Er was ook sprake van psychologische onderdrukking. Zij heeft eveneens overspel gepleegd en trachtte verzoeker in een slecht daglicht te stellen bij zijn familie. Zij legde tot slot een valselijk klacht neer van een schijnhuwelijk.

In hoofde van meneer is er evenwel nóóit sprake geweest van een huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn eigen verklaringen in het verhoor dd. 25.08.2025.

Uit het mailverkeer aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij, tussen mevrouw, de politie en verwerende partij, blijkt zeer duidelijk dat mevrouw kost wat kost meneer wil boycotten. Het dient evenwel ten eerste te worden benadrukt dat er géén procedure nietigverklaring werd ingeleid en er géén sprake is van enige vervolging of veroordeling in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij gaat over dit alles veel te licht over en de beslissing toont aan dat men zich niet gebaseerd heeft op een zorgvuldige feitenvinding, doch wel op hypothesen geponeerd door een labiele partner.

7.

Bovendien is het algemene praktijk van verwerende partij om de drie verschillende beëindigingsgronden, opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, NIET perse te verbinden aan de hypothese die het verblijfsrecht initieel heeft geopend, met name:

- Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;*
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;*
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.*

Dat betekent dat verwerende partij de vaste praktijk aanneemt om bv. het gebrek aan gezinscel ook te gaan gebruiken als beëindigingsgrond voor echtgenoten die niet meer samenwonen ondanks deze niet uit de echt zijn geschieden. Verwerende partij maakt hier geen opsplitsing in!

Dit is vaststaande praktijk van verwerende partij, waarbij Uw Raad zelfs reeds meerdere keren oordeelde dat dit ingaat tegen de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet (zie bv. arresten RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961; RvV 24 juli 2014, nr. 127.399; RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257.053; RvV 31 januari 2022, arrest nr. 267.609 met verwijzing naar de volgende arresten van het HvJ: HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Verwerende partij schendt haar beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel) door haar vaststaande praktijk, nl. om de 3 verschillende beëindigingsgronden NIET te laten overeenstemmen met de 3 hypothesen die het verblijfsrecht initieel hebben geopend, IN CASU NIET toe te passen wanneer het haar goed uitkomt!

Verwerende partij had, in overeenstemming met haar gebruikelijke toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, moeten vaststellen dat in casu de echtgenoten nog steeds gehuwd zijn! Van een echtscheidingsprocedure, laat staan een definitief geworden echtscheidingsvonnis, is géén sprake!

Recent oordeelde Uw Raad bovendien, wat de opsplitsing van de 3 beëindigingsgronden in functie van de openingsgrond betreft, dat dit hoe dan ook niet van toepassing is op familieleden van statische Belgen, doch enkel op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht (RvV 28 maart 2022, arrest nr. 270.573 met verwijzing naar arresten van de Raad van State: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht. Omgekeerd en in casu, kan men dus stellen dat wanneer er nog steeds sprake is van een officieel huwelijk, ondanks dat er geen gezamenlijke feitelijke domicilie meer is, het verblijfsrecht van een familielid van een statische Belg NIET kan worden beëindigd.

De beëindiging van het verblijfsrecht wegens het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, is uitsluitend toepasselijk op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Voor echtgenoten of partners kan dit enkel na ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, respectievelijk beëindiging van het partnerschap (HvJ EU: C115/15, NA; C-244/13, Ogieriakhi; C-40/11, Iida; 267/83, Diatta; GwH: arrest 121/2013, B.36.8; RvV, o.m. arrest nr. 169.961/2016).

8.

Verwerende partij kon het verblijf van verzoeker aldus niet beëindigen, gelet op het bovengenoemde.

Ondergeschikt, wenst verzoeker het volgende toe te voegen:

Artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verwerende partij erkent zelf dat verzoeker hier werkt, woont en zijn leven hier heeft. Ook hieromtrent kreeg verzoeker evenwel niet de kans om zijn integratie op afdoende wijze aan te tonen, daar er enkel op 17.06.2025 een vraag werd gericht om zijn individuele situatie toe te lichten. Dit werd niet meer gedaan vóórdat de eigenlijke beslissing, zo'n halfjaar later pas (!), werd genomen.

Verzoeker kan met andere woorden aantonen dat hij werkzaam is in het Rijk, voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidstelsel. Hij is hier ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd. Doch verzoeker herhaalt dat deze elementen ondergeschikt zijn, daar zijn verblijf hoe dan ook niet kon worden ingetrokken, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald.

Verwerende partij heeft dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsook heeft zij een onjuiste toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is absoluut gegrond.

9.

Daarnaast diende verwerende partij ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker België en zijn leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoeker moet worden beëindigd omdat hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon, zijn Belgische echtgenote, in functie waarvan hij zijn verblijfsrecht bekwaam. De echtgenote van verzoeker heeft op 23 mei 2025 een klacht wegens schijnhuwelijk neergelegd. Sinds 10 maart 2025 staat verzoeker op een afzonderlijk adres ingeschreven. Er is geen minimum aan relatie meer tussen de echtgenoten, waardoor er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De uitzonderingsgronden neergelegd in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, de humanitaire elementen waarmee verweerder rekening dient te houden en het feit dat het huwelijk nog niet werd ontbonden, verhinderen in casu niet dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

7° de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, draagt niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;

8° de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, die zij begeleid of vervoegd hebben, beschikt niet meer over voldoende bestaansmiddelen en/of een ziektekostenverzekering bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

[...]

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door verweerder binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*. Verzoeker betwist niet dat hij niet langer samenwoont met zijn Belgische echtgenote en uit het administratief dossier noch uit hetgeen wordt gesteld door verzoeker kan blijken dat hij nog een werkelijke gezinscel vormt met zijn Belgische echtgenote.

Anders dan wat verzoeker verder voorhoudt doet het loutere feit dat hij nog gehuwd is met zijn Belgische echtgenote en er (nog) geen echtscheidingsprocedure werd ingeleid geen afbreuk aan de mogelijkheid tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Zoals de Raad van State er in zijn arrest nr. 260.350 van 1 juli 2024 nog recent op gewezen heeft:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht uit de bewoordingen van artikel 42quater, § 1, 4°, van de vreemdelingenwet op wettige wijze af te leiden dat, binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie, een einde kan worden gesteld aan dat verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bij een huwelijk kan immers niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling niet wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt.” (RvS, nr. 260.350 van 1 juli 2024; zie ook RvS, nr. 263.692 van 23 juni 2025; RvS nr. 15.047 (c) van 6 oktober 2022).

Gelet op voorgaande is de verwijzing naar – achterhaalde – rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig, nog daargelaten de vaststelling dat aan deze rechtspraak geen precedentswerking kleeft en verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat de feitelikheden die ten grondslag liggen aan deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelikheden die zijn zaak kenmerken.

De Raad wijst er verder ook op dat waar verzoeker via rechtspraak van het Europees Hof van Justitie verwijst naar bepalingen van het Unierecht, hij niet aannemelijk maakt dat de Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, zodat onderhavige situatie geen aanknopingspunt vertoont met het Unierecht en deze verwijzing derhalve in casu niet dienstig is.

Anders dan wat verzoeker ook voorhoudt, kan geenszins blijken dat het bestuur bij hem de rechtmatige verwachting heeft gewekt dat hij desondanks het gebrek aan gezamenlijke vestiging toch het verblijfsrecht kon behouden. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, hetgeen inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349), aannemelijk.

Er kan bijgevolg niet worden betwist dat verweerder gebruik kon maken van de beëindigingsgrond voorzien in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wel degelijk onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Blijkens nazicht van het administratief dossier heeft verweerder op 24 juli 2025 volgend schrijven gericht aan verzoeker:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”

Op 13 augustus 2025 bracht de raadsman van verzoeker aan verweerder het volgende e-mailbericht ter kennis:

“Geachte,

In het kader van het lopende sociaal-economisch onderzoek naar mijn cliënt, de heer E. B. (Rijksregisternr. (...)), bezorg ik u hierbij een toelichting en relevante bewijsstukken ter staving van het behoud van zijn verblijfskaart.

1. Feiten en situatie

Hoewel mijn cliënt en zijn echtgenote momenteel feitelijk gescheiden leven, blijft hun huwelijk juridisch onverkort bestaan en is er geen procedure tot ontbinding of nietigverklaring aanhangig. Mijn cliënt beschikt bovendien over eigen inkomsten uit arbeid, sluitend bewijs van een ziekteverzekering en voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

2. Overgemaakte stukken

Ter staving voeg ik hierbij onder meer toe:

- Arbeidsovereenkomst ((...)) BV, onbepaalde duur, voltijds, functie kelner brasserie/taverne, sinds 28/07/2025);*
- Loonfiches en individuele rekeningen 2024–2025 met regelmatige prestaties en brutolonen ruim boven het leefloon;*

- Bewijs ziekteverzekering via de wettelijke aansluiting als werknemer;
- Bewijs van inschrijving en betaling voor NT2-cursus, wat bijkomend aantoont dat cliënt actief integreert.

3. Juridische argumentatie

De Vreemdelingenwet voorziet in artikel 42quater §4, 1° limitatieve uitzonderingen op de mogelijkheid voor DVZ om het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger te beëindigen.

De drie hypothesen in art. 42quater §4, 1° Vw – huwelijk, geregistreerd partnerschap of gezamenlijke vestiging – komen elk overeen met een specifieke beëindigingsgrond uit art. 42quater §1, 4° Vw en kunnen niet cumulatief worden toegepast (RvV 16 juni 2016, nr. 169.961).

De beëindiging van het verblijfsrecht wegens het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, is uitsluitend toepasselijk op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Voor echtgenoten of partners kan dit enkel na ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, respectievelijk beëindiging van het partnerschap.

Deze interpretatie vindt steun in:

- HvJ EU: C-115/15, NA; C-244/13, Ogierakhi; C-40/11, Iida; 267/83, Diatta;
- GwH: arrest 121/2013, B.36.8;
- Vaste RvV-rechtspraak, o.m. arrest nr. 169.961/2016.

Aangezien het huwelijk van cliënt niet ontbonden is en hij bovendien voldoet aan de bijkomende voorwaarden van economische zelfstandigheid en ziekteverzekering, kan zijn verblijfsrecht niet beëindigd worden op basis van een loutere feitelijke scheiding.

4. Verzoek

Ik verzoek u dan ook het sociaal-economisch onderzoek te beëindigen zonder negatieve gevolgen voor de verblijfskaart van mijn cliënt, gelet op:

1. *De ongewijzigde huwelijksband;*
2. *De niet-toepasselijkheid van de beëindigingsgrond “geen gezamenlijke vestiging” op echtgenoten;*
3. *De vervulling van de voorwaarden inzake inkomen en verzekering;*
4. *De vaste nationale en Europese rechtspraak die beëindiging in deze omstandigheden uitsluit.”*

Verzoeker dient later bij de gemeente nog een aantal bijkomende stukken in, waaronder foto's met de referentiepersoon en foto's van hun huwelijksceremonie.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft verweerder wel degelijk oog gehad voor de feitelijkeheden die de zaak van verzoeker kenmerken. Hij stelt onder meer vast dat er uit de voorgelegde gegevens niet blijkt dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden. Zodoende vindt de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet volgens verweerder geen toepassing.

Verzoeker voert aan dat hij echter wel degelijk het slachtoffer is geworden van fysiek en psychisch geweld door zijn echtgenote en dat verweerder hierover met geen woord rept. Hij stelt dat zijn echtgenote een alcoholverslaving heeft en dat zij, zeker wanneer ze dronken is, woedeaanvallen heeft en hem geregeld fysiek aangevallen heeft. Er was volgens verzoeker ook sprake van psychologische onderdrukking en overspel. Ook beschuldigt zijn echtgenote hem van een schijnhuwelijk, terwijl hij het huwelijk geenszins is aangegaan om verblijfsrechtelijke redenen. Verzoeker argumenteert dat hij onvoldoende de kans heeft gekregen om zijn slachtofferpositie aan te tonen. Hij werd enkel op 28 augustus 2025 uitgenodigd om zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Verzoeker meent dat dit onvoldoende was, gelet op het tijdsverloop van een half jaar vooraleer de bestreden beslissing effectief werd genomen.

De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Er dient op te worden gewezen dat verzoeker bij het schrijven van 24 juli 2025 uitdrukkelijk werd verzocht om “Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek” te leveren. Verzoeker heeft, zowel via het gemeentebestuur als via zijn raadsman, geantwoord op de vraag van verweerder om zijn persoonlijke situatie toe te lichten. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook maar op enige wijze gewag heeft gemaakt van een bijzonder schrijnende situatie die zich zou hebben voorgedaan tijdens de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon. Het is pas voor het eerst in het kader van de huidige procedure dat verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geworden van fysieke en psychische geweldplegingen door zijn echtgenote. Indien verzoeker van oordeel is dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, zoals voorzien in artikel

42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, die verantwoordt dat hij zijn verblijfsrecht kan behouden ondanks het gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, dan kwam het hem toe verweerder hieromtrent te informeren en op zijn minst een begin van bewijs aan te brengen dat het bestaan van het vermeende intra familiaal geweld aantoonde. Verzoeker is hiertoe echter in gebreke gebleven. Hij heeft noch naar aanleiding van het schrijven van verweerder van 24 juli 2025, noch in het kader van de huidige procedure enig begin van bewijs geproduceerd ter ondersteuning van zijn beweringen. Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot enkele blote beweringen waarvan geen enkel bewijs voorligt. Bovendien moet de wettigheid van een administratieve beslissing worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548). Uit niets blijkt dat verzoeker verweerder heeft geïnformeerd over de vermeende geweldplegingen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker uiteenzet dat hij onvoldoende de kans heeft gekregen om zijn slachtofferpositie aan te tonen en een schending van het hoorrecht aanvoert, merkt de Raad het volgende op. Het hoorrecht, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Zoals hierboven reeds aangegeven, werd verzoeker bij een aangetekend schrijven van 24 juli 2025 geïnformeerd over het onderzoek naar de beëindiging van zijn verblijfsrecht wegens het gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon. Verzoeker werd hierbij uitgenodigd zijn persoonlijke situatie toe te lichten, teneinde na te gaan of hij desalniettemin zijn verblijfsrecht kon behouden. Verzoeker heeft op deze vraag geantwoord door de volgende stukken neer te leggen:

- “- *Mail advocaat*
- *Foto's van betrokkene met de referentiepersoon*
- *Lestabel cursus MO*
- *Individuele rekening 2024, 2025*
- *Loonbrieven (...) september 2024 tot mei 2025*
- *Stappenplan volgen online cursus GO! CVO Antwerpen*
- *Studiefiche NT2*
- *Inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen*
- *Arbeidsovereenkomst (...) + documenten inzake afspraken op de werkvloer, loon, medisch onderzoek, voor te leggen stukken en certificaten, ...*
- *Attest diploma VCA*
- *Sollicitatieformulier stellingbouw*
- *Arbeidsovereenkomst met (...) BV*
- *Kopie F-kaart*”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aanvoert, volstaat dit om het hoorrecht te waarborgen. Immers werd verzoeker uitdrukkelijk in de mogelijkheid gesteld om alle pertinente informatie aan verweerder over te maken en zijn eigen standpunt inzake het eventuele behoud van zijn verblijfsrecht toe te lichten. Gelet op het feit dat verzoeker wel degelijk werd uitgenodigd om alle relevante informatie omtrent het behoud van zijn verblijfsrecht – inclusief het voorhanden zijn van een bijzonder schrijnende situatie – aan verweerder ter kennis te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, toont hij niet aan waarom dit onvoldoende zou zijn geweest om zijn slachtofferrol aan te tonen. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze hij verhinderd zou zijn geweest om zijn individuele situatie correct en zo volledig mogelijk toe te lichten. Het

enkele gegeven dat de vraag om toelichting van verweerder op 24 juli 2025 aangetekend werd verstuurd en de bestreden beslissing ongeveer drieënhalve maand later op 6 november 2025 werd genomen, laat niet toe te besluiten dat het hoorrecht zou zijn geschonden. In zoverre verzoeker hiermee wenst aan te tonen dat er te veel tijd zou zijn verstreken sinds hij werd gehoord en zijn situatie zoals die was gekend door verweerder op het moment van het nemen van de bestreden beslissing eventueel niet langer actueel zou zijn, merkt de Raad op dat in het schrijven van verweerder van 24 juli 2025 wordt vermeld *“voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart”*. Het stond verzoeker dus vrij om zijn individuele situatie te updaten en de bijgebrachte informatie te actualiseren tot op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Er blijkt niet dat verzoeker hiervan gebruik heeft gemaakt. Er valt dan ook niet in te zien op welke wijze het hoorrecht zou geschonden zijn.

Daarenboven wijst de Raad erop dat zelfs zo het hoorrecht niet gerespecteerd zou zijn, quod non, een schending ervan evenwel pas tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden zo verzoeker aantoont dat hij elementen had kunnen aanvoeren die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming. Evenwel brengt hij geen dergelijke elementen bij. Hij doet immers niet meer dan op ongesubstantieerde wijze beschuldigingen te uiten ten aanzien van zijn Belgische echtgenote, doch hij toont met dergelijke niet geobjectiveerde verklaringen niet aan dat hij zich werkelijk bevond in een schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt hij aannemelijk dat hij nog dienstige socio-economische elementen had kunnen aanvoeren. Zijn betoog dienaangaande blijft volledig theoretisch.

Verzoeker is voorts ook geenszins ernstig waar hij voorhoudt dat zijn Belgische echtgenote zonder meer op haar woord wordt geloofd terwijl hij nooit de intentie had om met haar te huwen enkel en alleen om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en er geen sprake is van enige vervolging of veroordeling in zijn hoofde. Immers blijkt uit lezing van de gegeven motivering dat verweerder niet meer doet dan de feitelikheden zoals die blijken uit het administratief dossier op te sommen waarbij hij zowel de klacht van de echtgenote van verzoeker weergeeft als het standpunt van verzoeker zelf. Verweerder leidt uit de informatie voorhanden in het administratief dossier op goede gronden af dat er in casu geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Anders dan wat verzoeker laat uitschijnen, doet verweerder in de bestreden beslissing geen uitspraak over de waarachtigheid van de beschuldigingen van de Belgische echtgenote aan het adres van verzoeker. Verzoeker toont met zijn betoog verder ook geenszins aan dat er op het moment van het treffen van de bestreden beslissing wel nog sprake was van gezamenlijke vestiging. Waar hij aldus nog voorhoudt dat er in zijn hoofde nooit sprake is geweest van een huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen, wijst de Raad erop dat verweerder verzoeker geen schijnhuwelijk verwijt, maar er wel op wijst dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging, hetgeen op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet toelaat zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Uit artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet volgt verder dat verweerder bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft verweerder rekening gehouden met voormelde elementen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling maar met zijn algemeen theoretisch betoog dat hij kan aantonen dat hij werkzaam is in België, voldoende bestaansmiddelen geniet en hij ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is, doet hij echter geen afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, gesteund op de stukken uit het administratief dossier. Verweerder heeft op goede gronden geoordeeld dat:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 05.05.2024 aan in België (binnenkomststempel te Brussel Nationaal), nu dus anderhalf jaar geleden, wat, zeker gelet op zijn leeftijd (32 jaar), nog relatief kort geleden is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en hij het overgrote deel van zijn leven in Turkije heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Turkse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Turkije dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de huidige beslissingen.

Betrokkene toont aan kort na zijn aankomst in België aan het werk te zijn gegaan. Eerst bij (...) als stellingbouwer en sedert 28.07.2025 bij (...) NV. Daarnaast behaalde hij een diploma VCA wat nodig is om

tewerkgesteld te worden als stellingbouwer. Hij wordt thans als kelner tewerkgesteld. Hoeveel maandelijkse netto-inkomsten betrokkene uit zijn meest recente tewerkstelling verdient, kan niet uit de door hem voorgelegde stukken blijken. Overwegende dat hij 38u / week is tewerkgesteld en zijn uurloon blijkens de voorgelegde arbeidsovereenkomst 16,5232 euro bedraagt, kan wel berekend worden dat hij op weekbasis ongeveer 627 euro bruto verdient. Zelfs indien men in aanmerking neemt dat betrokkene hierop nog bedrijfsvoorheffing en sociale lasten verschuldigd is, kan redelijkerwijs wél worden gesteld dat hij over voldoende inkomsten beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Dat betrokkene reeds kort na zijn aankomst aan het werk ging en inkomsten verkreeg is zonder meer een positief element. Maar zulks volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij nog geen grote vorderingen heeft gemaakt op het gebied van zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (infra) en het dat hij thans niet aantoont een beschermenswaardig gezinsleven te hebben met in België verblijvende personen (infra). Indien betrokkene meent dat hij louter op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht kan claimen, dan staat het hem vrij daartoe een aanvraag in te dienen via de geldende procedures. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat hij zich ingeschreven heeft voor taallessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien moet vastgesteld worden dat er niets wordt voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkene die lessen ook effectief volgt / heeft gevolgd, noch dat hij deze met vrucht heeft beëindigd. Nochtans zou hij volgens de voorgelegde studiefiche in juni 2025 zijn eindevaluatie moeten hebben gehad. Daarnaast betreft zijn inschrijving Nederlandse lessen eentje voor lessen van het instapniveau A1 en moet opgemerkt worden dat zijn cursus maatschappelijke oriëntatie pas op 06.09.2025 zou zijn aangevat, dus nádat betrokkene werd verzocht om zijn persoonlijke situatie te duiden. Voor zover betrokkene al de lessen zou volgen of gevolgd hebben, moet geconcludeerd worden dat hij op sociaal en cultureel vlak nog maar de eerste zeer prille stappen heeft gezet in zijn integratieproces. Hij toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, stelde mevrouw K. tegenover de politie dat wat haar betreft de relatie met betrokkene afgelopen was. Zij stelt dat hij haar heeft gebruikt om verblijfsrecht te krijgen. Betrokkene zelf stelt dat het huwelijk nog niet werd ontbonden, maar slaagt er met de door hem voorgelegde stukken niet in om aan te tonen dat er na de verklaringen van mevrouw tegenover de politie van 07.03.2025 nog sprake zou zijn van een minimum aan huwelijksrelatie met de Belgische referentiepersoon. Hij maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Van minderjarige kinderen is geen sprake.

Betrokkene staat thans ingeschreven bij een andere dame, maar er kan niet uit het dossier blijken dat hij er met deze dame een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Zulks volgt alleszins niet uit het enkel feit dat zij ingeschreven staan op hetzelfde adres. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.”

Ten slotte meent verzoeker nog dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. Deze bepaling luidt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift kan niet worden afgeleid op welke elementen inzake het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM verzoeker zich beroept. In zoverre verzoeker zich zou beroepen op het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De

beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker komt niet verder dan erop te wijzen dat hij in België woont en werkt en dat hij op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd. Waaruit de voorgehouden sociale en culturele integratie precies bestaat, wordt verder niet verduidelijkt. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Hij legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Uit niets blijkt dat verzoeker een daadwerkelijk privéleven in België heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN